

OCENE – POROČILA

^{*} VEČERNICA ZA LETO 1998

Žirija za podelitev VEČERNICE, nagrade za najboljšo izvirno otroško in mladinsko leposlovno delo v minulem letu, je najprej izbrala pet finalistov. Izbrana dela so bila: *Ta grajski* (Prešernova družba) **Vitana Mala**, *Vile za vsakdanjo rabo* (Založba Obzorja) **Maje Novak**, *Muc Mehkošapek* (Epta) **Bine Štampe Žmavc** ter deli *Aknožer* (Mladinska knjiga) in *Princeska z napako* (DZS) **Janje Vidmar**.

Večerniška žirija, ki ji predseduje literarni teoretik dr. Igor Saksida (predstavnik podjetja Franc-Franc), v njej pa so še Darka Tancer-Kajnih (revija Otrok in knjiga), Tilka Jamnik (Slovenska sekcija IBBY in Zveza bibliotekarskih društev Slovenije), Milan Vincetič (Društvo slovenskih pisateljev) in Melita Forstnerič-Hajnshek (Časopisno-založniško podjetje Večer) je na svoji zadnji seji 28. maja razglasila dobitnika večernice za leto 1998. Tretja večernica je pripadla pisateljici **Janji Vidmar** za delo **PRINCESKA Z NAPAKO**.

Nagrada, ki jo podeljuje ČZP Večer iz Maribora, je bila podeljena 19. novembra 1999 na srečanju slovenskih mladinskih pisateljev **Oko besede** v Murski Soboti.

Utemeljitev žirije:

Že v posvetilu – »knjigo posvečam vsem tistim mladim in manj mladim, ki se ne počutijo dovolj dobro v svoji koži« – se odraža prevladujoča poetika proze Janje Vidmar, in sicer prikazovanje problematičnega junaka, autsajderja. Tokrat

se ta poetika oddaljuje od lahkotne, svetle podobe problematičnega mladostnika

in se ukvarja z begunko Fatimo iz vasi pri Srebrenici. Že začetek romana razkriva tudi izhodišče grozljive zgodbe, ki ji je bralec priča: najprej ji je zatežil Brane. Od te izjave »prikaz teženja«

preraste v portret sodobne brezčutnosti, »mrzlih src«, kar avtorica simbolno postavlja v mraz novoletnega časa. Temeljna značilnost literarne junakinje, skozi katero pisateljica Janja Vidmar prikazuje sodobno barbarstvo našega časa: poniževanje, nasilje, sovraštvo do vsega drugečnega, je osamljenost. Fatima je pač »Bosanka v Sloveniji«, izločena na milost in nemilost posmehu sošolcev, bedi in celo spolnemu nasilju. V tako pretesljivo, včasih že kar preveč temno in brezizhodno besedilo stvarnost, ne posije nikakršen žarek upanja, saj Fatima nima doma nikjer, niti v lastni družini.

Tako je ta roman predvsem podoba želje po prijateljstvu in hkrati opomin bralcem vseh starosti, da morda par metrov od naših varnih gnezd živi nekdo, ki ga je življenje brez njegove krivde vrglo v čas ledu in samote.